

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 11. JUNIJA 1937.

ŠTEV. 39.

Ponujena roka na Nemškem

SIRENSKI GLASOVI KOMUNISTOV

Tudi nemškimi katoličanom komunisti ponujajo roko — topot v pozi sotrpina v preganjanju.

V glasilu kominterne, v 14. številki nemške izdaje, zavzema Hans Behrend stališče k papeški »okrožnici proti rjavim prelamljavcem konkordata«.

Članek priznava pomen, ki ga ima papeška beseda v naših dneh. Občuduje način, kako je bila okrožnica v Nemčiji razširjena, ne da bi bila Gestapo o tem količkaj slutila, kot je videti. Hvali ta način kot »ilegalen«, dasi v resnici to ni bilo nič nezakonitega, kajti nemškimi katoličanom je svobodno občevanje s sveto stolico zagotovljeno s konkordatoma.

Nadalje občuduje pogum, s katerim se nemški katoličani bore proti svojim tlačiteljem. »In če se mi nemški komunisti z globokim spoštovanjem klanjamo pred katoliškimi voditelji, ki so jih 30. junija 1934 pobili in postrelili; če ne skrivamo svojega spoštovanja pred mnogimi katoliškimi duhovniki, iz katerih vsakonedeljskih pridig govori protihitlerjevska odločnost, so nam k sreči znani tudi mnogi primeri, v katerih katoliški delavci in ravno tako mnogi duhovniki izražajo svoje simpatije nemškimi komunističnim borcem in jim z marsikatero pomočjo ob strani stoje.«

Toda komunisti se skušajo približati katoličanom tudi drugače.

Ponosno sporoča komunistična »Rundschau«: »Ob zadnjem začetku šolskega leta so komunisti pozvali svoje ljudi, naj otroke vpišejo v verske šole in tako protestirajo proti fašističnemu preganjanju krščanstva. Povsod podpiramo pravični boj, ki ga bojujejo katoličani in evangeličani za svojo vero, svoje organizacije in svojo Cerkev. Demokratska Nemčija, za katero se komunisti borijo, bo, kot je osrednji odbor nemške komunistične stranke v svojem lanskem pismu na nemške katoličane omenil, pripravljena, da svoje odnose do cerkvenih občestev uredi s pogodbami, ki naj vernikom zagotovijo polno svobodo vere in vesti in zaščitijo izvrševanje verskih obredov.«

PRETKANA TAKTIKA

To vse se kajpak zelo lepo sliši! Torej komunisti izražajo katoličanom svoje simpatije v njih boju s Hitlerjem. Da, celo svoje lastne brezbožne otroke vpisujejo v verske šole nalašč, samo zato, da protestirajo proti preganjanju krščanstva!

Te lepe besede in lepe kretnje bi utegnile marsikatero katoličane pridobiti, da bi se jim komunizem vendarle začel zdeti bolj simpatičen; da bi začeli postajati bolj razpoloženi za sodelovanje z njim; da bi se končno polagoma — da sami ne bi vedeli kedaj — znašli pod komunističnim vodstvom.

Zlasti bi se jim sodelovanje s komunisti zdelo sprejemljivo, ako slišijo, da mnogi katoliški delavci in tudi duhovniki komunistom že tako na razne načine pomagajo!

Tudi v tem je pretkana vaba, od centrale kominterne diktirana, za Francijo in za Nemčijo enako porabna! Poznamo to stvar. Tudi manifest francoske komunistične stranke francoskim katoliškim delavcem, ki smo ga objavili v našem listu na strani 87, ve za to. Tam lahko bereš — v levem stolpcu proti sredi — kako se je francoskim komunistom posrečilo nekaj katoliških delavcev v raznih krajih Francije speljati »k skupnemu sodelovanju v odborih za pomoč brezposelnim«.

POMAGAČI KOMUNISTOV

Verjamemo, da bi nemški komunizem rad našel porabnega zaveznika v tlačenem katolicizmu. Vemo pa tudi dobro, kako komunizem taka zaveznikstva razume: ko je zaveznik svojo službo opravil in pomogel komunizmu enega sovražnika uničiti, pride sam na vrsto.

V to usodno zaveznikstvo pa naj pomagajo spraviti katoliške mase tisti nenačelní, nezavedni, nepredvidni in nespametni katoličani, tisti ljudje brez idejnega ponosa in poguma, ki se bojijo vero zavreči, a je nikdar celotno in brezpogojno ne priznajo. Ljudje, ki nikdar točno ne vedo, koliko bi s kom držali. Vedno jih je nekaj dobiti, kjerkoli je boj med dobrim in zlom in

ta je povsod do konca sveta. To so ljudje, ki slabijo zmagovalno silo katolicizma.

VPRAŠANJA PATRA MUCKERMANN

Komunisti torej katoličanom ponujajo svoje sodelovanje in iščejo njihovega. Temelj in pogoj vsakega sodelovanja pa je poštenost.

Dobro jim je povedal znani pater Muckermann:

»Toda: mi moramo zahtevati brezpogojno poštenost. Kdor junaški boj nemških katoličanov v nemški državi občuduje, ta mora imeti oči tudi za heroizem, s katerim so se borili za svoje prepričanje zastopniki istega krščanstva v Španiji, Mehiki in Rusiji.«

»Čujem pač obljube, a nimam vere vanje«. Kajti komunistična »Rundschau« svoje obljube izraža z istimi besedami, kot se nahajajo v ruski ustavi, ki še danes dovoljuje in ščiti sistematično preganjanje pristašev vseh verstev, osnovanih na razodetju.«

»Vprašamo: zakaj se katoličanom delajo obljube v tistih deželah, kjer komunizem ni na oblasti, in zakaj se komunisti po teh obljubah ne ravnajo tam, kjer komunizem dejansko vlada?«

»Zakaj tiste strpnosti, ki jo kristjanom v Hitlerjevi državi obetajo, ne izkažejo z dejanji v Mehiki, Španiji in Rusiji?«

»Zakaj se v teh deželah dela ravno nasprotno od tega, kar se v diktatorskih državah obljublja?«

»Mi radi govorimo z ljudmi, ki resnice in sporazuma iščejo, toda mi zahtevamo poštenje in sicer z dejanji dokazano poštenje.«

»Dokler se bo v sovjetski Rusiji ravnalo z delavcem kot s sužnjem,

dokler bodo vsi, ki to državo odgovorno vodijo, k brezboštvu obvezani,

dokler se bo obči blagor države podrejal koristim stranke,

dokler se bo delalo s takimi justičnimi metodami, kot smo jih videli v pravih proti trockvcem,

dokler se izrečno ne odstopi od temelja materialističnega svetovnega nazora,

toliko časa je sprava sovjetskega režima s krščanstvom nemogoča. Poštenje je še vedno najboljša diplomacija.«

ORIENTACIJA S CERKVIJO!

Zavedni katoličani se tem komunističnim obljubam ne bodo dali varati. Dovolj so opozorjeni in ne samo enkrat, kam sodelovanje s komunisti neizogibno vede, opozorjeni od strani, ki za katoličane mora biti najmerodajnejša.

Ne pozabimo, kako so celo sodelovanje na karitativnem polju strogo obsodili kardinali sv. oficija, ko so obsodili list filokomunističnih katoličanov »Terre nouvelle«:

»Ob tej priliki sami kardinali opominjajo vernike, da se varujejo kakršnih koli knjig, dnevnikov, revij in ostalih spisov, ki priporočajo — zlasti pod pretvezo prijateljskega sodelovanja pri karitativnem delu — sodelovanje katoličanov s pripadniki komunizma« (MMB str. 18 spodaj).

Tudi okrožnica »Divini Redemptoris« ponovno prepoveduje vsakršno sodelovanje s komunizmom: »Komunizem je nekaj bistveno slabega, zato prav v nobeni reči ne bo ž njim sodeloval, komur je mar krščanske kulture.«

Vse to so popolnoma jasne besede, jasne za vsakogar razen za tiste, ki jih je načelno polovičarstvo oslepilo za realnosti življenja.

Da imamo take katoličane tudi pri nas, dejstva z vso jasnostjo dokazujejo.

Zato ne bomo nehali svariti pred sirenskimi vabami komunistov.

„DIVINI REDEMPTORIS“ O ŠPANSKIH GROZOTAH

STRAHOTE KOMUNIZMA NA ŠPANSKEM

Tam pa — kakor v Naši preljubljeni Španiji — kjer kužni in sramotni komunizem še ni mogel roditi vseh žalostnih sadov svojih zmot, je vendar, žal, povzročil blazne izbruhe besnosti in počel strašne zločine.

Ni porušil le ene ali druge cerkve, enega ali drugega samostana, temveč kjer koli je mogel, je do tal porušil vse cerkve, vse spomenike krščanske vere,

tudi umetnostno in kulturno najznamenitejše.

A blazna besnost komunistov ni pomorila le na tisoče škofov in duhovnikov, redovnikov in redovnic, prav posebno redovnikov in redovnic, ki so skrbeli za delavce in uboge, temveč tudi premnogo laikov iz vseh stanov

in jih še sedaj na kupe mori, ker izpovedajo krščansko vero ali so nasprotni brezbožnemu komunizmu.

Te grozne poboje in pomore vrše komunisti s takšnim sovraštvom, s tako strašnim barbarstvom, da bi se dandanes ne zdelo mogoče.

Kdo, ako je še pameten, bodisi zasebnik ali resnoben državnik, kdo, pravimo, se ne bi zgrozil, če pomisli, da se utegne

Taktika »ljudske fronte« v Paragvaju

Paragvajska vlada pod vodstvom polkovnika Franca je z odlokom z dne 10. julija 1936 izgnala glavnega voditelja komunistične stranke. Oktobra istega leta je stopil v veljavo zakon, ki je prepovedal komunizem in ga postavil izven zakona.

Mnogi so bili mnenja, da je s tem že dovolj storjeno. Sicer je komunistična stranka bila res stavljena izven zakona, ni pa bila uničena.

Ker komunistom ni mogoče voditi neposredno propagando, skušajo po določenem načrtu prodreti v meščanske vrste. Pa ne samo to. V zadnjih letkih se obračajo posebno na »katoliški narod in narodni kler«. V 6. točki teh letakov poudarjajo celo, da ima kler »krščansko dolžnost boriti se za enakost proletariata«!

Paragvajskemu narodu je treba samo reči: »Varujte se volka v ovčji obleki!« Dokler se volk ne čuti dovolj varnega, bo igral vlogo ovce, ko se bo pa čutil močnega, bo ovco

to, kar se sedaj godi v Španiji, zgoditi tudi po drugih kulturnih deželah!

NARAVNI SADOVI SISTEMA

Nikar pa trditi, da bi bile okrutnosti tiste vrste, kakor se po neki nuji dogajajo ob vseh prevratih, izbruhli posameznih razjarjenih ljudi.

Nikakor ne! To so marveč naravne posledice komunističnih nauk, ki ne poznajo nobenih brzd.

Neke brzde, neke vezi so potrebne ljudem, poedincem in družbi, zato so tudi barbarski narodi priznavali naravni zakon, zapisan od Boga vsakemu človeku v dušo.

Tisti stari narodi, ki jim je bilo izpolnjevanje tega zakona kakor nekaj svet običaj, so se dvignili do veličine, ki še sedaj očaruje — bolj kakor je prav — nekatere površne raziskovalce človeške zgodovine. Če se pa iztrga iz duš celo božja ideja, tedaj ljudje nujno podivjajo in posirove.

BOJ VSEMU, KAR JE BOŽJEGA

In vprav to je, kar se sedaj godi pred našimi očmi.

Prvič, odkar ljudje ponnijo, gledamo skrbno začet in dobro premišljen upor proti vsemu, »kar se imenuje Bog« (2 Tes 2, 4).

Zakaj komunizem nasprotuje po svoji naravi vsaki religiji, ki jo ima za »uspavajoč opij za proletarce«, češ da nje nauki in zapovedi kažejo na večno življenje po smrti in tako odvrčajo ljudi od nebes, ki jih morajo doseči na zemlji.

Žosisti proti nemorali v delavnicah

Boj žosizma za moralo delavskega okolja krepko napreduje. »Zborovalna turneja« žosistov vzbuja vedno večjo pozornost. Tako se je n. pr. 21. marca v Liègeu nabralo nad 7000 oseb, da slišijo žosistovske govornike. V tem boju ne gre za nobeno demagogijo; gre za to, da se resnica osvetli in da se pokaže, na koga pade odgovornost. »Vi nikogar ne napadate, je pisal organizatorjem zborovanj msgr. Kerkhofs, škof v Liègeu; vi samo izražate dejanski položaj, ki ga more spremeniti samo složno sodelovanje vseh.«

Morala v delavnici je za krščanstvo veliko važnejša kot pa morala morske obale ali morala kina. Kajti z delavnico je mladi delavec nujno zvezan. Voditelji tega boja hočejo poleg mase organiziranih mladih delavcev zmajati tudi javno mnenje in javna oblastva, zato, da se bo socialna zakonodaja izpopolnila in da pridejo vanjo odredbe, ki bodo mladim delavcem in delavkam omogočile gojiti duhovno življenje.

Da se uspeh doseže, morajo ta zborovanja biti skrbno pripravljena. Glasilo žosistovskih duhovnikov Belgije »Notes de Pastorale Jociste« opisuje v aprilski številki to pripravo takole:

Članki v pokrajinskih in krajevnih listih, lepaki, okrožnice, letaki, skupna in zasebna pisma in pozivi v radiu so občinstvo z vseh strani razgibali in ga spravili v pravo razpoloženje.

...Tisoči obiskov na domu, ki so jih žosisti opravili od duri do duri, razgovori in primerne debate so pojasnile družinam in tovarišem ter tovarišicam resnično dalekosežnost te bitke za moralo.

Brez strahu pred javnostjo, ampak nasprotno, z gorečim prepričanjem so žosisti skozi osem do štiri-

Cardijnov klic mladim francoskim delavcem

Tik pred jubilejnim kongresom francoskih žosistov naslavlja svetovna organizacija žosizma na vse mlade francoske delavce svoj brat-ski klic!

Mladi francoski delavci!

18. julija bo prišlo v Pariz deset tisoč mladih delavcev, odposlancev iz vrst naših tovarišev iz več kot dvajset dežel in se bo pridružilo šestdesetim tisočem francoskih žosistov.

S seboj bodo ponesli svoje zastave, svojo pesem, svoje obljube, da bo tam odmevalo veselje in sreča njihove udeležbe.

Tam bodo podali neizpodbiten dokaz prevrata, ki ga je žosizem povzročil v njih samih in ki ga hoče povzročiti tudi v vseh drugih mladih delavcih po vsem svetu.

*

takoj požrl. Tako bo v Paragvaju s pozornostjo, ki jo komunisti posevčajo Cerkvi.

Akcija Moskve proti Portugalski

Stremljenja Kominterne, da ustvari Ibersko sovjetsko republiko kot podlago za boljše viziranje Evrope, se ne raztezajo samo na Španijo, ampak tudi na Portugal, ki je pod močno in varno vladno Oliveira Salazarja. Odkar je 1. 1926 prišel na vladno Salazar, skuša Kominternina na vse mogoče načine s pomočjo portugalskih državnih sovražnikov, ki žive v inozemstvu, in španskih komunistov, ki jih Moskva bogato plačuje, napraviti prevrat v Portugalski.

Točka 10. načrta za akcije v Španiji, ki ga je izdal izvršilni komitet Kominterne dne 27. II. 1936 se glasi: »Vojna proti Portugalski zaradi ustvarjanja iberške sovjetske republike!«

Kominternina je ustanovila celo četo znanih boljševističnih agentov, ki s portugalskimi državnimi sovražniki stalno delajo proti Portugalski.

rinajst dni pred zborovanjem vsak pogovor obračali na to točko.

Več žosistovskih očetov je prineslo zjutraj dnevnik s poročili o zborovanjih v delavnico. To je bila vselej prilika, da se je zopet o tem govorilo.

Razne krajevne skupine se niso zadovoljile samo z besedno pripravo, ampak so same od sebe organizirale skupaj s prizadetimi prevoz do zborovališč.

Včeraš so bili še parijske, sužnji in stroji. Bili so zagrenjenci, zastrašenci in obupanci.

Čutili so se zapuščene in osamljene, brez moči pred svojo lastno slabostjo in pred sovražnostjo in brezbriznostjo, ki sta jih obdajali.

Žosizem pa jih je preoblikoval.

Napravil je iz njih ljudi, ki se zavedajo svojega osebnega in večnega dostojanstva.

Ustvaril je iz njih delavce, ki so prežeti z mislijo o vrednosti, veličini in važnosti svojega dela in poklica.

Izoblikoval je iz njih brate, združene za najplemenitejšo in najsve-tejšo stvar: da povzdignejo vse svoje brate po delu.

Naredil je iz njih prijatelje, za katere sta prijateljstvo in tovarištvo najsilnejše sredstvo poguma in tekmovalne vne.

*
V tisoč občinah, v stoterih okrajih, v več kot dvajsetih deželah so ustvarili žosisti mogočno družbo, kjer »med seboj, po sebi in za sebe« uče medsebojne pomoči, podpiranja in reševanja.

In to ne s praznimi besedami in govorenjem: prevarale so nas!

Ne z grožnjami in udarci: samo ranili so nas!

Tudi ne z neplodno agitacijo in s političnimi zvijačami: le izdale so nas!

Pač pa z organizirano pomočjo, ki jo sami kroje za vse težave in potrebe mladih delavcev.

Pač pa s proučevanjem vzrokov teh težav in potreb, zlasti pa s tisto skupnostjo vere in ljubezni, ki jih družijo v najsvetejšo križarsko vojno, v borbo za delavski stan, ki bo lepši, bolj spoštovan in srečnejši.

Sami in razpršeni niso ničesar pomenili.

Združeni in razporejeni so že nepremagljiva sila.

To rešitev, ki jo je žosizem prinesel njim, hočejo oni prenesti na

vse njihove brate delavce v vseh deželah.

*
Ko se žosisti družijo v medsebojni pomoči in resničnem bratstvu, hočejo združiti vse delavce, da bo človeška družba družba dela, miru, pravičnosti in spoštovanja.

Ko žosisti delajo za združitev vsega delavstva, delajo za združitev vseh narodov, za svet, ki bo imel več miru in bo poznal več sodelovanja med narodi.

Svetovni žosizem hoče, da to sporočilo miru in pravice spoznajo tudi vsi mladi francoski delavci.

Žosizem jih potrebuje in oni potrebujejo njega...

da bo nad vsemi nauki in nad vsemi agitacijami sovraštva in nasilja vstala svetovna fronta mladih delavcev, razporejenih okoli edinega vladarja miru in edinega uresničevalca pravice: okoli božjega delavca iz Nazareta, Jezusa Kristusa.

Po Njem, z Njim in v Njem hoče nova delavska mladina izoblikovati nov svet.

Angleško pričevanje o španskih grozotah

O komunističnih grozotah v Španiji je bila objavljena znatna vrsta uradnih poročil, ki so zaradi svoje trezine in nepristranske stvarnosti prav posebno pretresljiva in prepričevalna. Število teh poročil je pred kratkim postalo za nov dokument bogatejše. Gre za »drugo in tretje poročilo o komunističnih grozotah v Južni Španiji iz časa med julijem in oktobrom«, ki ga je izdal preiskovalni odbor nacionalne vlade. Poročilo je bogato ilustrirano in obsega 180 strani. Predgovor je napisal angleški zgodovinar Arthur Bryant. Njegova izvajanja so posebno uvaževanja vredna. — Bryant piše med drugim:

ZA VERO IN ČAST, NE ZA FAŠIZEM!

»Ko sem se odločil ta predgovor napisati, sem stavil pogoj, da ga bom mogel napisati kot nepristranski in neodvisen opazovalec, ne da bi bil navezan na katerega koli izmed obeh taborov, ki se vojskujeja za telo in dušo Španije.

Špansko državljansko vojsko so v Angliji skozi in skozi napačno razumeli, ko so jo pojmovali kot vojaški upor, kot razredni boj ali kot boj med dvema svetovnjima nazoroma, fašizmom in komunizmom.

Španija ni nikakršna fašistična dežela in to nikoli ne bo. Špansko-gemiju se tak sistem upira. Je pa to dežela, ki ima za seboj veliko tradicijo vere, osebne časti in viteštva, čeprav je bila večkrat slabo vladana. Da bi te ideale obvarovali onečaščenja in uničenja, za to se vojskujejo Francovi vojaki.

DRŽAVLJANSKA VOJSKA DELO KOMUNISTOV

Morda mi bo kdo odvrnil, da so vprav s tem izzvali to orgijo terorja in človeškega klanja. To mnenje lahko izpodbijem iz svojega lastnega opazovanja.

V začetku gospodstva ljudske fronte sem prepotoval oddaljene španske pokrajine. Brez priporočilnih pisem in uradnih prehodnih listov sem se skoro brez izjeme lahko pomešal med ljudstvo nižjih slojev. Kar sem videl, me je osupnilo in zgrozilo. Nad vso deželo je ležalo neko ozračje, v katerem se je zdelo, da se snuje teror in tragedija. Že več mesece so apostoli mednarodnega komunizma sejali seme sovraštva v zemljo, ki je bila zanj sprejemljiva zaradi nevednosti in revščine! Miroljubno ljudstvo je bilo na nemilost izročeno številnim razdiralnim zločinskim tolpam, ne da bi moglo pričakovati kakršno koli obrambo od kakšne avtoritete. Nič vredne, zavržene, poživinjne kreature so počenjale vsakovrstne zločine, sprva skrivaj, nato vedno bolj odkrito. Vsakdo, ki je bil znan kot veren, ali kdor je imel vsaj majhno premoženje, je bil brezpraven. Povsod je že vstajala revolucija razen po velikih hotelih in mednarodnih prometnih cestah. Skoro v vsakem mestu, v vsaki vasi, kamor sem prišel, sem videl po zidovih simbol kladiva in srpa in po cestah so se pozdravljali z dvignjeno pestjo.

Danes vemo, da so španske komunistične organizacije pripravile revolucijo za konec julija.

PREVARANA JAVNOST V ANGLIJI... IN DRUGJE

Če je katoliška Španija dvignila orožje proti manjšinski vladi ljudske fronte, tega ni storila iz naklonjenosti do kakšne tujezemske vladavinske oblike, ampak da samo sebe reši pred uničenjem.

Angleška inteligenca — ti naši nori modreci — so popolnoma v zmoti, če mislijo, da so španski komunisti demokratje in da je španska državljanska vojska boj med zakonito liberalno-socialistično vlado in med nekakšno tolpo fašističnih saboterjev. Brez dvoma so tudi španski nacionalisti zakrivali kakše surovosti: možje ne vodijo državljanske vojne v glace-rovkavicah.

Toda te surovosti niso nobena ropanja, umori, pohabljanja in oskrbnjevanja neoboroženih otrok in žena, za kakršna bodo morali odgovarjati španski komunistični voditelji — ne sicer pred svetom Zveze narodov, — ampak pri poslednji sodbi.

Noben univerzitetni profesor, noben anonimni A. B. C. ni angleškemu ljudstvu pripovedoval zgodovine redovnic iz samostana San Martin de Val de iglesias... Če pomislimo, da so desetisoče nedolžnih in brezbrambenih bitij poklali zato, da bi priredili komu mistično praznovanje, potem šele moremo pojmiti, kako je bila javnost v Angliji prevarana.

Važno je povedati, da izhaja večina žrtev, katerih imena so našeta v naslednjih poročilih, iz nižjih ljudskih slojev. Tu navedene strahotne zločine so zagrešili ljudje, ki so po krivdi in nespameti prejšnjih rodov padli v brezna nečloveške propalosti...»

LENINOVO SPOZNAVANJE

V svojem novem spisu »Le message du Christ et de l'Eglise aux civilisations« navaja msgr. d'Herbigny tale dogodek:

Neki ogrski duhovnik, svoj čas součenc in zaupen tovariš Leninov, je dobil od njega tole izjavo v svetlem trenutku med njegovo zadnjo boleznijo: »Jaz sem se motil. Brez dvoma, treba je bilo osvoboditi množico zatiranih, toda naša metoda je prinesla druga zatiranja, ogabna klanja. Ti veš, to je moja smrtna mora: da se črtim izgubljenega v oceanu krvi nešteti žrtev. Za rešitev naše Rusije — pa to je zdaj prepozno, na to se spominjati — bi bilo potrebno, da bi bili imeli deset Franciškov Asiških. Deset Franciškov Asiških in mi bi bili Rusijo v resnici rešili...«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).